

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

CAUZA GHEORGHITĂ v. REPUBLICA MOLDOVA

(Cererea nr. 5334/06)

HOTĂRÂRE

STRASBURG

2 iulie 2019

Prezenta hotărâre este definitivă, dar poate suferi modificări de formă.

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei hotărâri a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

În cauza Gheorghită v. Republica Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită într-un Comitet compus din:

Egidijus Kūris, *Președinte,*

Valeriu Grițco,

Darian Pavli, *judcători,*

și Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al Secției,*

Deliberat la 11 iunie 2019 în camera de consiliu,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată.

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată prin cererea (nr. 5334/06), depusă la Curte împotriva Republicii Moldova conform Articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”), de către un cetățean moldovean, dl Tudor Gheorghită („reclamantul”), la 16 ianuarie 2006.

2. Reclamantul a fost reprezentat în fața Curții de către dl A. Postică, avocat în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul guvernamental, dl V. Grosu.

3. La 26 aprilie 2010 cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamantul s-a născut în 1934 și locuiește în Nișcani.

5. Circumstanțele cauzei, în modul prezentat de către reclamant, pot fi rezumate după cum urmează.

6. Reclamantul și membrii familiei sale au fost victime ale deportărilor regimului sovietic din 1949, bunurile lor fiind confiscate. Prin decizia Consiliului de Miniștri al Republicii Sovietice Socialiste Moldovenești din 10 aprilie 1989, aceștia au fost reabilitați.

7. La 31 iulie 2003 reclamantul a depus o cerere de chemare în judecată cu privire la încasarea unor despăgubiri suportate în urma confiscării bunurilor sale. Acesta a solicitat suma de 500271 lei (MDL) (*id est* 31111 euro (EUR)) pentru prejudiciul material. Reclamantul și-a întemeiat acțiunea esențialmente pe prevederile articolului 12 din Legea nr. 1225 din 8 decembrie 1992 cu privire la reabilitarea victimelor represiunilor politice și ale Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. De asemenea, el a invocat articolele 8, 11 și 14 din Codul civil din 6 iunie 2002, fără a prezenta argumente în acest sens.

8. La o dată nespecificată, reclamantul a solicitat și suma de MDL 150000 (*id est* EUR 9328) pentru prejudiciul moral.

9. Prin hotărârea sa din 29 octombrie 2004, Judecătoria Călărași a admis parțial acțiunea reclamantului. Ea a dispus încasarea sumei de MDL 700 (*id est* EUR 44) pentru singurului bun care s-a păstrat și a aparținut familiei, o bucătărie de vară. Cu privire la despăgubirea solicitată de către reclamant pentru prejudiciul moral, instanța a reținut că suma solicitată fusese excesivă și a acordat reclamantului MDL 15000 (*id est* EUR 949) în acest sens, fără a face referire la dreptul intern. De

asemenea, instanța a reținut că suma acordată fusese în conformitate cu jurisprudența Curții, fără a indica vreo anumită hotărâre. Ministerul Finanțelor a depus o cerere de apel.

10. La 29 martie 2005 Curtea de Apel Chișinău a casat parțial hotărârea din 29 octombrie 2004. Ea a notat, printre altele, că instanța inferioară a acordat despăgubire pentru prejudiciul moral în legătură cu represiunile politice împotriva reclamantului și a membrilor familiei sale, însă fără a se referi la dreptul material aplicabil în prezenta cauză. Ea a adăugat că dacă, instanța de judecată chiar ar fi vrut să o facă, ea nu ar fi putut să se refere la o astfel de lege națională, deoarece nici un de act juridic nu fusese adoptat vreodată în acest sens. Instanța a notat că sistemul juridic intern nu reglementa dreptul la despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a represiunilor politice și, astfel, reclamantul nu putea invoca încălcarea drepturilor sale în baza legislației internaționale. Curtea de Apel a concluzionat că legislația în vigoare nu prevedea repararea prejudiciului moral pentru victimele represiunilor politice. Prin urmare, ea a respins plângerea reclamantului cu privire la încasarea prejudiciului moral, menținând, în rest, hotărârea primei instanțe.

11. Reclamantul a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel, solicitând menținerea hotărârii Judecătorei Călărași.

12. Prin decizia sa din 28 septembrie 2005, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul reclamantului ca nefondat. Instanța a reținut, în particular, că în baza articolului 429 alin. 4 din Codul de procedură civilă, nu puteau fi atacate cu recurs hotărârile în a căror privință persoanele indicate la articolului 430 nu au folosit calea apelului prevăzută de lege. Instanța a concluzionat că reclamantul nu putea ataca decizia respectivă cu recurs, întrucât nu contestase hotărârea cu apel.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

13. Pasajele pertinente ale articolului 12 din Legea nr. 1225 din 8 decembrie 1992 cu privire la reabilitarea victimelor represiunilor politice („Legea nr. 1225”) prevedeau următoarele:

„Cetățenilor Republicii Moldova, supuși represiunilor politice și ulterior reabilitați, li se restituie, la cererea lor sau a moștenitorilor lor, bunurile confiscate, naționalizate sau scoase în orice alt mod din posesia lor.

(...)

În cazul în care bunurile nu pot fi restituite (...), valoarea acestora se recuperează prin achitarea de compensații (...)

14. Pasajele pertinente ale Hotărârii Curții Constituționale nr. 41 din 20 iulie 1999 pentru controlul constituționalității unor prevederi din Hotărârea Guvernului nr. 338 din 26 mai 1995 cu privire la restituirea averii, recuperarea valorii ei și achitarea compensațiilor persoanelor supuse represiunilor politice prevedeau următoarele:

„ (...)

Reparațiile pentru bunurile luate de stat în mod abuziv de la persoanele supuse represiunilor politice trebuie să fie reglementate printr-o lege specială. Nici Guvernul, nici un organ de jurisdicție nu pot substitui legiuitorul în soluționarea unei astfel de probleme (...)

15. Pasajele pertinente ale Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 35 din 24 octombrie 2003 cu privire la practica judiciară de aplicare a unor prevederi ale Legii privind reabilitarea victimelor represiunilor politice prevedeau următoarele:

„ (...)

(10) (...) Se va reține că „restituirea bunurilor” înseamnă restituirea bunurilor care au fost reținute în natură; „recuperarea valorii” înseamnă recuperarea efectivă a valorii bunului raportată la prețurile de piață la data examinării; „achitarea de compensații” înseamnă achitarea unei compensații unice prevăzute de lege (...)

16. Pasajele pertinente speței din Codul Civil din 6 iunie 2002 prevedeau următoarele:

Articolul 8. Temeiurile apariției drepturilor și obligațiilor civile

(1) Drepturile și obligațiile civile apar în temeiul legii, precum și în baza actelor persoanelor fizice și juridice care, deși nu sunt prevăzute de lege, dau naștere la drepturi și obligații civile, pornind de la principiile legislației civile.

(2) Drepturile și obligațiile civile apar:

(...) (h) în urma altor fapte ale persoanelor fizice și juridice și a unor evenimente de care legea leagă apariția unor efecte juridice în materie civilă.

(...)

Articolul 11. Metodele de apărare a drepturilor civile

Apărarea dreptului civil se face prin:

(a) recunoașterea dreptului;

(b) restabilirea situației anterioare încălcării dreptului (...);

(...)

(g) repararea prejudiciului;

(...)

(i) repararea prejudiciului moral;

Articolul 14. Repararea prejudiciului

(1) Persoana lezată într-un drept al ei poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel.

(2) Se consideră prejudiciu patrimonial cheltuielile pe care persoana lezată le-a suportat sau urmează să le suporte la restabilirea dreptului încălcat, distrugerea sau deteriorarea bunurilor sale (daună reală), precum și profitul ratat ca urmare a încălcării dreptului (profit ratat).

(...)

17. Pasaje pertinente speței din Codul de procedură civilă din 30 mai 2003 prevedeau următoarele:

Articolul 429. Deciziile care pot fi atacate cu recurs

(...)

(4) Nu pot fi atacate cu recurs (...) hotărârile în a căror privință persoanele indicate la articolul 430 nu au folosit calea de apel, din moment ce legea prevede această cale de atac (...)

Articolul 430. Persoanele în drept să declare recurs

Sunt în drept să declare recurs:

(a) părțile sau alți participanți la proces;

(...)

Articolul 431. Instanța competentă să examineze recursul. Metoda de constituire a formațiunilor judiciare

(...)

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători, desemnați de către președintele Colegiului respectiv al Curții Supreme de Justiție.

(3) Recursul considerat admisibil se examinează într-un complet din cinci judecători de la Curtea Supremă de Justiție (...)

Articolul 433. Temeiurile inadmisibilității recursului

Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

(a) recursul nu îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 400 §§ 2 și 3 sau este în mod vădit nefondat;

(...)

Articolul 440. Procedura examinării admisibilității recursului

(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la articolul 433, completul din trei judecători (...) decide asupra inadmisibilității recursului.

(...)

Articolul 441. Procedura Colegiului lărgit al Curții Supreme de Justiție

(1) O cale de atac declarată admisibilă se expediază Colegiului lărgit al Curții Supreme de Justiție, constituită în conformitate cu articolul 431 § 3.

18. Pasajul relevant din articolul 429 din Codul de procedură civilă din 30 mai 2003, în modul modificat prin Legea nr. 17 din 5 aprilie 2018, în vigoare la 1 iunie 2018 prevedeau următoarele:

Articolul 429. Acte de dispoziție care pot fi atacate cu recurs

(...)

(5) Nu pot fi atacate cu recurs hotărârile în a căror privință persoanele indicate la articolul 430 nu au folosit calea apelului prevăzută de lege. Persoana care nu a contestat cu apel poate contesta cu recurs decizia instanței de apel care agravează situația sa, în partea ce se referă la această agravare (...).

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 DIN CONVENȚIE

19. Reclamantul s-a plâns că respingerea recursului său de către Curtea Supremă de Justiție, fără examinarea în fond a motivelor recursului, l-a privat de dreptul de acces la justiție în sensul Articolului 6 § 1 din Convenție, care în pasajele relevante speței prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil (...) de către o instanță (...) care va hotărî asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A. Admisibilitatea

20. Curtea constată că această plângere nu este în mod vădit nefondată în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție și că ea nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, Curtea o declară admisibilă.

B. În fond

21. Reclamantul a susținut că Curtea Supremă de Justiție și-a motivat decizia de respingere a recursului pe motiv că reclamantul nu a contestat cu apel hotărârea instanței de fond. Instanța a făcut referire la prevederile articolului 431 din Codul de procedură civilă, potrivit căreia admisibilitatea recursului a fost examinată de către un colegiu de trei judecători ai Curții Supreme de Justiție și că, de vreme ce recursul fusese declarat admisibil, acesta trebuia examinat în fond de către un colegiu de cinci judecători. Aceasta a susținut că, în acest caz, recursul său fusese examinat de către un colegiu format din cinci judecători ai Curții Supreme de Justiție și, prin urmare, nu putea fi respins pe motiv de inadmisibilitate. De asemenea, reclamantul a reținut că potrivit raționamentului Guvernului și a Curții Supreme de Justiție, el ar fi trebuit să se prevaleze de o cale de atac chiar dacă hotărârea instanței de fond ar fi fost favorabilă pentru el și chiar dacă nu ar fi fost interesat să o conteste. Adicional, reclamantul a susținut că, în cazul acestei abordări, el ar fi trebuit să depună apel împotriva hotărârii primei instanțe doar pentru că, în cazul în care Curtea de Apel ar fi admis recursul părții adverse și ar fi modificat sau anulat hotărârea favorabilă acestuia, un eventual recurs depus la Curtea Supremă de Justiție nu ar fi fost respins în baza articolului 429 § 4 din Codul de procedură civilă.

22. Guvernul a contestat alegațiile reclamantului și a susținut că plângerea acestuia fusese nefondată. El a susținut că Curtea Supremă de Justiție a examinat în fond recursul reclamantului și l-a declarat inadmisibil. De asemenea, acest recurs a fost respins ca neîntemeiat, în baza articolului 429 din Codul de procedură civilă, pe motiv că reclamantul nu contestase cu apel hotărârea instanței pe fond, concluzionând că o astfel de respingere nu a încălcat dreptul de acces la o instanță.

23. Curtea a reiterat faptul că sistemul de garanții instituit prin Articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul oricărei persoane ca o instanță să se pronunțe cu privire la contestațiile sale cu caracter civil. Această articol consacra „dreptul la o instanță”, pentru care dreptul de acces, *id est* dreptul de a demara proceduri pe probleme de natură civilă în fața instanței, nu constituie decât unul din aspectele sale (*Golder v. Regatul Unit*, 21 februarie 1975, §§ 28-36, seria A nr. 18; *Zubac v. Croația* [MC], nr. 40160/12, § 76, 5 aprilie 2018).

24. Curtea reiterează că o astfel de posibilitate nu îndeplinește toate cerințele Articolului 6 § 1 din Convenție. De asemenea, trebuie să se constate că gradul de acces oferit de către legislația națională este suficient pentru a asigura „dreptul la o instanță” a unei persoane, având în vedere principiul „preeminenței dreptului” într-o societate democratică (*Ashingdane v. Regatul Unit*, 28 mai 1985, § 57, seria A nr. 93).

25. Articolul 6 § 1 nu obligă statele contractante să înființeze curți de apel sau de casație. Cu toate acestea, un stat care a creat instanțe de acest tip are obligația să se asigure că justițiabilii beneficiază de garanțiile fundamentale prevăzute de către Articolul 6 § 1. Consecințele grave ar putea rezulta din soluția opusă. Într-o societate democratică, în sensul Convenției, dreptul la o bună administrare a justiției ocupă un loc atât de important, încât interpretarea restrictivă a Articolului 6 § 1 nu ar corespunde scopului și obiectivul acestei dispoziții (a se vedea, printre altele, *Delcourt v. Belgia*, 17 ianuarie 1970, § 25, seria A nr.11 și *Erfar-Avef v. Grecia*, nr. 31150/09, § 39, 27 martie 2014).

26. Curtea reiterează că nu are sarcina de a se substitui instanțelor interne. Obligația de a interpreta legislația internă le revine în primul rând autorităților naționale, în special instanțelor (a se vedea, printre multe altele, *Brualla Gómez de la Torre v. Spania*, 19 decembrie 1997, *Culegere de hotărâri și decizi* 1997-VIII, § 31, și

Edificaciones March Gallego S.A. v. Spania, 19 februarie 1998, *Culegere* 1998-I, § 33). Rolul Curții se limitează în a verifica compatibilitatea efectelor unei astfel de interpretări cu Convenția. Acest lucru este valabil mai ales în ceea ce privește interpretarea de către instanțe a normelor procedurale, precum termenele care reglementează depunerea documentelor sau exercitarea căilor de atac (*Tejedor García v. Spania*, 16 decembrie 1997, *Culegere* 1997- VIII, § 31).

27. Curtea consideră că legislația referitoare la formalitățile și termenele care trebuie respectate pentru a formula un recurs urmărește să asigure o bună administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Justițiabilii trebuie să se aștepte ca aceste norme să fie aplicate. Pe de altă parte, din jurisprudența Curții rezultă că „dreptul la o instanță”, dreptul de acces reprezentând un aspect particular, nu este unul absolut și poate fi supus unor restricționări admise implicit, în special cu privire la condițiile de admisibilitate a unei căi de atac, deoarece aceasta presupune prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, acesta beneficiind de o anumită marjă de apreciere în acest sens (*Stone Court Shipping Company, S.A. v. Spania*, nr. 55524/00, § 34, 28 octombrie 2003).

28. Trebuie precizat că asemenea restricționări nu pot limita accesul liber al unui justițiabil încât să fie afectată însăși esența dreptului său de acces la o instanță. În plus, astfel de restricționări sunt conforme cu Articolul 6 § 1 din Convenție doar în cazul în care ele urmăresc un scop legitim și în cazul în care există un raport rezonabil de proporționalitate dintre mijloacele utilizate și scopul urmărit (a se vedea, în special, *Edificaciones March Gallego SA*, pre-citată, § 34, *Rodríguez Valín v. Spania*, nr. 47792/99, § 22, 11 octombrie 2001, și *Zubac*, pre-citată, § 78).

29. În prezenta cauză, Curtea notează că nu există nici un dubiu cu privire la faptul că acțiunea reclamantului intra în domeniul de aplicare al Articolului 6 din Convenție în materie civilă, deoarece aceasta viza obținerea de despăgubiri pentru prejudiciile suferite ca urmare a confiscării bunurilor sale de către regimul sovietic.

30. Curtea observă, în primul rând, că instanța de fond a admis parțial acțiunea reclamantului și că, în final, i-a acordat 44 de euro pentru prejudiciul material și 949 de euro pentru prejudiciul moral. În urma depunerii unui recurs de către partea adversă, Curtea de Apel Chișinău a inversat parțial hotărârea primei instanțe și a respins cererea de chemare în judecată a reclamantului cu privire la încasarea prejudiciului moral. Ulterior, reclamantul a depus recurs la Curtea Supremă de Justiție, solicitând menținerea hotărârii instanței de fond.

31. În continuare, Curtea constată că potrivit prevederilor articolului 429 § 4 din Codul de procedură civilă, în vigoare la momentul evenimentelor, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul reclamantului ca fiind nefondat, deoarece acesta nu contestase hotărârea instanței de fond.

32. Curtea consideră oportun să sublinieze că, în speță, rolul său nu este de a supune unui control legalitatea articolului 429 § 4 din Codul de procedură civilă, ci de a verifica dacă prin interpretarea dată de către Curtea Supremă de Justiție acestei dispoziții, precum și modul în care recursul a fost respins, dreptul reclamantului de acces la o instanță a fost respectat.

33. Prin urmare, Curtea urmează să verifice dacă interpretarea dată de către Curtea Supremă de Justiție articolului 429 § 4 din Codul de procedură civilă a constituit o încălcare a dreptului de acces la o instanță și, în caz afirmativ, dacă respectiva limitare a afectat însăși esența dreptului reclamantului de a depune o acțiune în fața Curții Supreme de Justiție și dacă, după caz, această încălcare fusese proporțională cu orice scop legitim urmărit.

34. În acest sens, Curtea notează că reclamantul nu a atacat hotărârea primei instanțe în fața Curții de Apel, deoarece această hotărâre îi fusese favorabilă. Pe de altă parte, reclamantul a depus un recurs împotriva deciziei Curții de Apel ca urmare a unui apel formulat de către Ministerul Finanțelor, prin care instanța a respins cererea de chemare în judecată cu privire la încasarea prejudiciului moral (a se vedea paragraful 10 *supra*). De asemenea, Curtea notează că, prin solicitarea anulării deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe, reclamantul nu și-a modificat pretențiile în cadrul recursului său în fața Curții Supreme de Justiție.

35. Curtea reține că, prin respingerea recursului reclamantului pentru că acesta nu a atacat cu apel hotărârea primei instanțe, Curtea Supremă de Justiție nu a prezentat nici un exemplu de jurisprudență națională în acest sens. În continuare, Curtea notează că situația reclamantului creată ca urmare a adoptării de către Curtea de Apel a deciziei din 29 martie 2005 nu a făcut obiectul unei aprecieri din partea Curții Supreme. De asemenea, Curtea notează că, prin respingerea recursului reclamantului, instanța supremă nu a răspuns la argumentele invocate de către reclamant.

36. Curtea notează că articolul 429 din Codul de procedură civilă a fost completat prin Legea nr. 17 din 5 aprilie 2018, care a intrat în vigoare la 1 iunie 2018 (a se vedea paragraful 18 *supra*). Astfel, din această dată, dispoziția legală prevede că persoana care nu a contestat cu apel poate contesta cu recurs decizia instanței de apel care agravează situația sa, în partea referitoare la această agravare.

37. În lumina celor ce preced, Curtea consideră că interpretarea deosebit de riguroasă a articolului 429 § 4 din Codul de procedură civilă dată de către Curtea Supremă de Justiție în prezenta cauză a subminat însăși esența dreptului reclamantului la un recurs în fața instanței supreme, că încălcarea nu fusese proporțională cu scopul legitim urmărit și că, astfel, reclamantul a fost lipsit de dreptul de acces la un tribunal pentru examinarea recursului său (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Stone Court Shipping Company, S.A.*, pre-citată, § 42).

38. Aceste elemente sunt suficiente pentru Curte să stabilească, de fapt, că a avut loc încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție.

II. ALTE ÎNCĂLCĂRI PRETINSE

39. Invocând Articolul 6 § 1 din Convenție, reclamantul s-a plâns că refuzul, în opinia sa nemotivat, a instanțelor naționale de a-i acorda despăgubiri pentru prejudiciul moral a încălcat dreptul său de acces la o instanță și a principiului egalității armelor. De asemenea, în baza aceluiși articol, el se plânge de lipsa de imparțialitate și de independență a instanțelor naționale în raport cu Parlamentul, din motivul că acesta din urmă numește judecătorii Curții Supreme de Justiție.

40. Având în vedere cele constatate cu privire la Articolul 6 § 1 din Convenție (paragrafele 29-38 *supra*), Curtea consideră că aceste capete de cereri trebuie declarate admisibile, însă nu este necesar să fie examinat dacă a avut loc încălcarea acestei prevederi în prezenta cauză.

41. De asemenea, reclamantul a pretins că imposibilitatea de a obține o despăgubire echitabilă pentru prejudiciul suferit care, în opinia sa, a rezultat din urma confiscării bunurilor sale de către organele de represiune, a încălcat dreptul său la respectarea vieții private, garantat de către Articolul 8 din Convenție. În cele din urmă, acesta a susținut că lipsa dispozițiilor legale interne care ar stabili o satisfacție echitabilă pentru prejudiciile invocate de către acesta, rezultate din

confiscarea bunurilor și deportarea sa, a încălcat dreptul său la respectarea bunurilor sale, garantat de către Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

42. Curtea amintește că ea poate decide calificarea juridică a faptelor unei plângeri, prin examinarea acesteia în contextul prevederilor Convenției, într-un alt mod decât cel invocat de către reclamant (*Radomilja și alții v. Croația* [MC], nr. 37685/10 și 22768/12, § 126, CEDO 2018). În prezenta cauză, Curtea consideră că este oportun să examineze alegațiile reclamantului în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

43. Curtea relevă că acest capăt de plângere este legat de cele examinate mai sus și că el trebuie la fel declarat admisibil. Cu toate acestea, având în vedere concluziile sale în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, ea nu ar putea specula asupra rezultatului acțiunii depuse de către reclamant, dacă exigențele dreptului de acces la o instanță ar fi fost respectate în fața Curții Supreme de Justiție.

44. Prin urmare, ea consideră că nu este necesar de a examina temeinicia plângerii formulate în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (*Brezeanu v. România*, nr. 10097/05, §§ 27 și 28, 21 iulie 2009).

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

45. Potrivit Articolului 41 din Convenție,

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

46. Reclamantul a pretins 6000 de euro pentru prejudiciul moral.

47. Guvernul nu a identificat vreo legătură de cauzalitate dintre pretinsa încălcare și suma despăgubirii solicitate pentru prejudiciul moral, considerând pretenția nefondată.

48. Pronunțându-se în echitate, Curtea consideră judicios să-i acorde reclamantului 1500 de euro în calitate de despăgubire pentru prejudiciul moral.

B. Costuri și cheltuieli

49. De asemenea, reclamantul a pretins 1000 de euro pentru costurile și cheltuielile suportate în fața Curții. În susținerea cererii sale, el a prezentat o evidență detaliată a orelor petrecute de către avocatul său, semnat doar de către acesta din urmă.

50. Guvernul contestă suma pretinsă. El invocă caracterul nejustificat al costurilor de reprezentare. Acesta a invocat cauza *Botnari v. Moldova* (nr. 19981/02, 19 iunie 2007) și *Amihalachioaie v. Moldova* (nr. 60115/00, CEDO 2004-III).

51. Curtea nu are niciun dubiu că avocatul reclamantului a oferit asistența juridică necesară clientului său, depunând cererea și prezentând observații. Ținând cont de actele pe care le deține în prezenta cauză, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantului 500 de euro pentru costuri și cheltuieli (a se vedea, printre altele, *Patsaki și alții v. Grecia*, nr. 20444/14, 7 februarie 2019, § 104).

C. Dobânzile de întârziere

52. Curtea consideră oportun ca rata dobânzilor de întârziere să fie stabilită conform ratei dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;

2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție cu privire la dreptul reclamantului de acces la o instanță;

3. *Hotărăște* că nu este necesar să examineze alte plângeri în baza Articolului 6 din Convenție;

4. *Hotărăște* că nu este necesar să examineze plângerea în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

5. *Hotărăște*

(a) că statul reclamat trebuie să achite reclamantului, în decurs de trei luni, următoarele sume care urmează să fie convertite în moneda națională a statului reclamat la rata de schimb aplicabilă la data transferului:

(i) EUR 1500 (una mie cinci sute de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, pentru prejudiciul moral;

(ii) EUR 500 (cinci sute de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, pentru costuri și cheltuieli;

(b) că, la expirarea celor trei luni menționate mai sus și până la executarea hotărârii, urmează să fie achitată o penalitate adițională sumelor de mai sus, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

6. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba franceză și notificată în scris la 2 iulie 2019, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunct

Egidijus Kūris
Președinte